

AT THE CROSSROAD
OF INEQUALITIES /
DISCRIMINATION

EXERCIȚIU
PRACTIC

Povestea ei - Zakie

Dimensiunea grupului:

2-3 participanți

Durata:

45-60 min (5 minute pentru instrucțiuni, 20 minute pentru lucrul în grupuri mici,
20-35 minute pentru discuție)

Cerințe pentru exercițiul practic:

- fișă de lucru tipărită pentru fiecare grup
- stilou și blocnotes
- foaie mai mare de hârtie și pixuri colorate
- dispozitiv de măsurare a timpului (ceas, cronometru, telefon mobil etc.)

Tipul de exercițiu practic:

lucru în grupuri mici

Metode utilizate:

lectură, empatizare cu povestea altuia, discuții în grupuri mici, reflecție în grup,
lucru în grup

Care este scopul acestui exercițiu practic? Ce dorește lucrătorul de tineret să obțină? La ce rezultate se poate aștepta?

Scopul exercițiului practic *Povestea ei - Zakie* este de a ajuta participanții să înțeleagă diferitele caracteristici/circumstanțe și identități ale protagonistei prin intermediul poveștii reale a lui Zakie Hosseini. Prin lucrul în grupuri mici și reflecția în grup, participanții vor realiza că identitățile sunt interconectate și că unele caracteristici/circumstanțe le consolidează pe altele. Prin intermediul unei povești reale, participanții vor învăța că caracteristicile/circumstanțele personale se intersectează între ele în discriminarea intersecțională, creând astfel o nouă realitate, care nu este suma caracteristicilor/circumstanțelor personale individuale, ci mai degrabă o situație specifică care a apărut ca urmare a interacțiunii dintre caracteristicile/circumstanțele personale și discriminările asociate.

Povestea utilizată face parte din publicația Her Stories. Bazafkan Homa et al. Ljubljana, Humanitas - Centre for Global Learning and Cooperation, 2019. Disponibilă la adresa: https://sloga-platform.org/wp-content/uploads/2021/08/Njene-zgodbe_WEB.pdf

Varianta în limba engleză: https://issuu.com/drustvo_humanitas/docs/her_stories_web_eng

Planul exercițiului practic

- Înainte de exercițiul practic, imprimați fișa de lucru. Pregătiți pixuri și carnețele. Pregătiți o foaie mare de hârtie și pixuri colorate pentru reflecția în grup.
- Împărțiți participanții în grupuri de câte doi sau trei. Fiecare grup trebuie să aibă propria fișă de lucru și propriul stilou.
- Dați participanților următoarele instrucțiuni: Lucrul are loc în grupuri mici. Mai întâi, fiecare membru al grupului citește în tăcere povestea lui Zakie (*lectura durează aproximativ 8 minute*). După ce toți membrii grupului au citit textul, discutați în cadrul grupului despre diferitele caracteristici/circumstanțe și identități ale personajului principal și completați fișa de lucru.
- Petreceți cel puțin 20 de minute lucrând în grupuri.
- Invitați participanții la o discuție de grup. Puteți ghida discuția folosind întrebările de mai jos. Asigurați-vă că toți participanții care doresc să își spună părerea au ocazia să o facă. Reamintiți-le participanților că toate opiniile sunt binevenite și că opiniile pot fi diferite.
- Rezumați principalele constatări și scrieți-le pe o foaie mare de hârtie. Dacă doriți, puteți utiliza același format ca cel de pe fișa de lucru (tabel).

Întrebări pentru discuție:

1. Ați reușit să vă identificați măcar puțin cu Zakie? De ce da/nu?
2. Care parte a povestirii v-a șocat, v-a surprins pozitiv, v-a dezamăgit sau v-a înfuriat cel mai mult?
3. A fost Zakie ținta unor stereotipuri sau prejudecăți? Care dintre ele?
4. Care sunt identitățile care au făcut-o pe Zakie să fie discriminată? În ce fel?
5. Una dintre caracteristicile/circumstanțele sale personale consolidează/marginalizează o alta?
6. Ar fi diferită povestea lui Zakie dacă una dintre caracteristicile/circumstanțele sale sau identitatea sa s-ar fi schimbat? De ce da/nu?
7. Ce ați învățat în acest exercițiu practic? Ce v-ați dat seama? Cum veți folosi cunoștințele dobândite în viața de zi cu zi?

Sfaturi pentru lucrătorul de tineret

- *“Viața este o scenă care ne prezintă povestea, iar noi, protagoniștii, ajungem să jucăm diferite roluri de la naștere până la bătrânețe. Câți oameni, atâtea povești. Și nu doar o singură poveste. Oamenii sunt o comoară de povești diferite scrise de viață. Cu toate acestea, aceeași viață ne refuză adesea posibilitățile și oportunitățile ca poveștile noastre să fie cu adevărat auzite și înțelese. Prin urmare, pe măsură ce jocul vieții noastre se desfășoară, deciziile și actele noastre devin adesea supuse interpretării observatorilor individuali, ceea ce duce la interpretări eronate și ne supune la mila stereotipurilor și prejudecăților pentru ca societatea să ne clasifice cu ușurință în diferite compartimente.” (Din prefața colecției Poveștile ei)*
- Exercițiul practic poate fi realizat în interior sau în exterior. Atunci când se desfășoară în aer liber, asigurați-vă că există cât mai puține distrageri (zgomot, condiții meteorologice etc.).
- Dacă este necesar, puneți la dispoziția participanților un bloc pentru a scrie pe foaie (dacă nu există suprafețe plane (mese, podea etc.)).
- Întrebările de discuție enumerate sunt doar pentru asistență și orientare. Vă încurajăm să le adăugați pe ale dvs. și, mai ales, să răspundeți la comentariile participanților.
- Exercițiul practic este conceput pentru o perioadă școlară. Dacă este posibil, vă recomandăm să petreceți două perioade școlare pentru acest exercițiu. Alocați timp suplimentar pentru discuții aprofundate.
- Exercițiul practic poate fi adaptat și pentru lucrul individual. În acest caz, fiecare participant ar trebui să primească propria copie a fișei de lucru cu povestea.

Câteva exemple de câmpuri completate în tabel:

GEN:

- IDENTITATEA/CARACTERISTICA/CIRCUMSTANȚA lui ZAKIE: Femeie
- DISCRIMINARE, VIAȚĂ DIFICILĂ, PREJUDICIU, STEREOTIPIE: mamă singură; este mai dificil să ai grijă de familie; părinții își doreau fi, pentru că sunt puternici, în timp ce ficele sunt slabe; soțul are ultimul cuvânt în toate problemele

NAȚIONALITATE:

- IDENTITATEA/CARACTERISTICA/CIRCUMSTANȚA lui ZAKIE: Afgană
  - DISCRIMINARE, VIAȚĂ DIFICILĂ, PREJUDICIU, STEREOTIPIE: ca femeie afgană în Iran, se temea în permanență de deportare; a trebuit să-și reînnoiască permisul de ședere; nu i s-a permis să concureze sau să meargă la piscină la școală; este străină în Austria
- Este posibil ca participanții să nu completeze toate câmpurile din tabel. Aceasta poate fi o ocazie pentru ei să se întrebe de ce au perceput sau nu ceva. De asemenea, puteți încuraja participanții să compare notele între ei.

- Exercițiul practic este, de asemenea, o oportunitate pentru participanți de a-și descoperi unele dintre prejudecățile inconștiente.
- De asemenea, puteți adapta exercițiul practic prin analizarea uneia dintre celelalte povestiri din colecția Poveștile ei (disponibilă la adresa: https://sloga-platform.org/wp-content/uploads/2021/08/Njene-zgodbe_WEB.pdf). Poveștile ei este o colecție de povești personale ale unor femei care, din diverse motive, și-au părăsit țara natală și și-au creat o nouă viață printre noi. La prima vedere, putem spune că firul comun al tuturor poveștilor este experiența de migrant și/sau refugiat. Cu toate acestea, dacă le ascultăm, ne dăm seama că aceste femei sunt mult mai mult decât simple migrante și/sau refugiate și că există mult mai multe lucruri care le leagă. Între ele și cu noi.

Povestea ei – Zakie

- Aveți în față o fișă de lucru cu povestea adevărată a lui Zakie Hosseini.
- Mai întâi, citiți cu atenție întreaga poveste.

Rezistând patriarhatului – Self-made woman

Numele meu este Zakie Hosseini, în vârstă de 32 de ani. Sunt mamă singură a trei copii și locuiesc în Austria de șase ani. În prezent sunt stabilită în Innsbruck. Părinții mei sunt din Afganistan, dar eu m-am născut și am crescut în orașul Mashhad (al doilea oraș ca mărime din Iran). Familia mea a fugit din țara natală din cauza războiului constant din Afganistan, care durează din secolul al XX-lea.

Identitate

Ca afgan în Iran, te temi mereu că vei fi dat afară din țară, din cauza lipsei drepturilor de ședere garantate. Trebuie să-ți obții prelungirea șederii de nenumărate ori. Ca afgan la școală, nu puteam să merg la piscină sau să iau parte la niciun fel de competiții. Îmi uram identitatea afgană. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu (considerată) afgană, pentru că întotdeauna exista o diferență între noi și ei (iranieni). Familia noastră trăia doar în Iran, o viață grea ca o familie săracă.

Sortarea nucilor

Am crescut într-o familie mare: suntem șapte surori și trei frați. Părinții mei au vrut întotdeauna să aibă băieți, deoarece erau considerați „puternici” în comparație cu fetele „slabe”. Acesta este motivul pentru care suntem zece copii. (...) Tatăl meu era considerat întreținătorul familiei: lucra ca imam (un lider religios într-o comunitate musulmană), dar totuși salariul său nu răspundea nevoilor familiei noastre. Așa că noi, copiii, a trebuit să muncim de dimineața până seara, pe lângă mersul la școală, pentru a asigura supraviețuirea familiei. Munca noastră includea producerea de păpuși făcute manual și separarea fisticului și a nucilor pentru a le vinde mai târziu la piață. Aceste venituri ne-au ajutat să acoperim cheltuielile pentru educația noastră.

Relații

M-am căsătorit la vârsta de 15 ani. În acel moment, tatăl meu era foarte bolnav. Nu mai putea lucra și stătea acasă. Mama obișnuia să spună: „De ce să învețe fetele? Oricum trebuie să se mărite. Nu suntem bogați și nu voi putea trimite pe niciuna dintre ele la universitate”. De fapt, am fost destul de bună la școală, am luat doar 10, dar totuși păream a fi o povară pentru familia mea. Pentru mine, căsătoria nu era doar o obligație, ci și ceva care să-mi ajute familia să aibă o viață mai bună. Personal, am vrut doar să scap de greutatele

situației mele. Tatăl meu a ales un bărbat care era cu zece ani mai mare decât mine, dintr-o familie rezonabilă, dar săracă. Tatăl viitorului meu soț era și el imam, la fel ca tatăl meu, ceea ce m-a asigurat că erau o familie bună.

Maternitatea

Imediat după căsătorie și înainte de a împlini șaisprezece ani, am dat naștere primei mele fete. Amândouă am plâns din motive diferite în același timp. Nu știam ce să fac cu ea. Nu știam cum să previn sarcina. Mama nu-mi explicase niciodată nimic despre contracepție. Ea a fost mereu implicată în îngrijirea fraților mei, la fiecare doi ani dădea naștere unui nou copil. În zilele noastre, cred că nu ar trebui să rămâi însărcinată în adolescență, ci mai degrabă să te bucuri de viață ca tânăr.

Lipsa comunicării

Întrucât soțul meu era mult mai în vârstă decât mine, simțeam că el era adultul, iar eu eram copilul de lângă el. Nu ne înțelegeam bine și cred că familia lui (ca și familia mea) a aranjat căsătoria pentru el. Am simțit că nu era mulțumit de căsnicia noastră. Am vrut să îl iubesc, dar nu aveam sentimente pentru el. Nu vorbea niciodată cu mine, de fapt, nu vorbeam niciodată unul cu celălalt. Poate că simțea că nu sunt capabilă să-l înțeleg, dar cu siguranță niciunul dintre noi nu se simțea confortabil în situația dată. Pur și simplu am rămas cu el acasă la familia lui, pentru că ar fi fost prea rușinos să divorțăm. De asemenea, mama mi-a explicat că un divorț nu era posibil pentru mine, deoarece avea foarte mulți copii de îngrijit și nu ar fi putut să mă susțină financiar. Așadar, în Iran nu m-am gândit niciodată să pun capăt căsniciei mele și am rămas cu soțul meu timp de opt ani.

Instabilitate

La un moment dat, soțul meu a spus că va pleca în Europa. Deși nu avusese niciun ban. Soțul meu era sărac și nu câștiga suficienți bani pentru nimic „extra”, cum ar fi un frigider sau un aspirator sau rochii pentru nunțile familiei, ceea ce mă făcea să stau mereu departe de acest tip de sărbători. Pur și simplu nu ne cumpăra niciodată nimic. Credea că, atâta timp cât ne poate aduce ceva de mâncare, își îndeplinește destul de bine îndatoririle familiale. În ciuda lipsei banilor, tot a reușit să ne lase un mic buget monetar înainte să fugă în Europa. Rămas singură în Iran, mi-am dat seama că trebuie să supraviețuiesc pe cont propriu. Am fost norocoasă să gădesc un loc de muncă într-o brutărie, deși nu aveam o autorizație oficială de muncă, din cauza naționalității mele afgane. Dar aceste circumstanțe nu m-au împiedicat să lucrez. După un timp, soțul meu m-a contactat din Grecia și mi-a explicat că banii i-au fost furăți de un contrabandist. Mi-a cerut sprijin financiar. Am fost foarte supărată și frustrată în acel moment, dar nu am avut de ales decât să îl ajut. I-am trimis suma solicitată. (...) După ceva timp, a luat din nou legătura cu mine, explicându-mi că a primit un răspuns pozitiv pentru cererea sa de azil în Austria și că dorea să ne alăturăm lui. De fapt, eu nu voiam să mă mut în Austria și cu siguranță nu eram pregătită să locuiesc din nou cu el. (...) I-am cerut sfatul mamei și ea a insistat să îl urmez în Europa. Ea a spus: „Dacă nu te alături lui, imaginează-ți bârfele rudelor și ale altor oameni!”

Bătăi și călătorii

L-am amenințat în repetate rânduri pe soțul meu că, dacă vin în Austria, voi cere divorțul, dar el nu m-a luat în serios, deoarece bărbăția este adesea legată de a avea ultimul cuvânt în discuții. (...) În cele din urmă, am decis să îl urmăresc în Europa. A împrumutat 1000 de euro de la un prieten și ne-a cumpărat bilete de avion pentru a-l însoți în Austria. (...) În cele din urmă, acolo, și cu ajutorul profesorului meu de germană, deoarece nu puteam să completez singură formularul pentru instanță, cunoștințele mele de germană nefiind încă avansate, am reușit să divorțăm pe baza unei decizii consensuale. Nu a durat mult; în decurs de un an am divorțat. Singura problemă a fost că soțul meu nu dorea să plătească o pensie alimentară suficientă pentru copiii noștri. A vrut chiar să i se ramburseze biletele de avion pentru zborul din Iran până în Austria pe care le-a cumpărat pentru noi. Astfel, i-am acceptat cererea. (...) Nu ar fi fost posibil să divorțez în Iran. În primul rând, mama mea nu a susținut niciodată dorința mea de separare, sperându-mă cu ideea că, în cazul unui divorț, copiii mei vor fi luați. În al doilea rând, un divorț nu poate avea loc fără aprobarea bărbatului.

Acasă, dar îmi lipsește încrederea

În prezent, în Innsbruck, mă simt bine. Doar că, uneori, informațiile și oportunitățile pentru mamele singure nu sunt ușor de descifrat. Cred că în Austria lipsește o organizație pentru mamele singure, în special pentru mamele singure imigrante. Cu o astfel de organizație totul ar fi mult mai ușor. De exemplu, cum să găsesc la timp un loc la grădiniță pentru băiatul meu. (...) Cel mai mic copil al meu provine dintr-o relație cu un bărbat iranian, pe care l-am cunoscut în Austria, dar el a fost deja deportat, deoarece Norvegia a fost locul său de intrare în Europa. El a primit un aviz negativ din partea acestui stat scandinav. Înainte de deportare, am încercat să îl ajut, astfel încât să poată rămâne în Austria. A locuit cu noi timp de nouă luni, dar nu a fost ușor, deoarece era mereu nervos din cauza lipsei actelor. În plus, ne-am certat de câteva ori din cauza sarcinii mele, deoarece el voia să fac avort. Dar eu mi-am dorit (și am născut) acest copil. (...) În prezent nu (mai) pot avea încredere în nimeni, deoarece întotdeauna ceva a mers prost în viața mea. Am doar doi prieteni din Iran, pe care îi cunosc, de la cursul meu de germană. Eu sunt mereu ocupată cu copiii mei și nu reușim să petrecem timp cu sora mea decât uneori. Ea locuiește în Stuttgart și așteaptă o decizie cu privire la cererea sa de azil. Cererea ei a fost deja respinsă o dată. Dacă mă simt prost, mergem să o vizităm. (...) În Austria, am terminat deja o formare de opt luni ca asistentă medicală la domiciliu. Am lucrat puțin timp în acest domeniu, am obținut un loc de muncă la Volkshilfe, unde am lucrat un an. Între timp am rămas însărcinată și acum sunt în concediu de maternitate, iar indemnizația nu acoperă costurile apartamentului, dar sunt plătite de biroul de asigurări sociale. Sunt foarte recunoscătoare pentru asta. (...) Nu mi-am mai văzut familia de trei ani. Călătoria până în Iran este pur și simplu prea scumpă. Aș dori să o vizitez pe mama, dar aș dori și să obțin permisul de conducere, pentru a-mi putea duce copiii undeva în oraș sau în altă parte. (...) Relația cu mama mea este bună. Adică, au fost probleme și probleme, dar fiind o mamă pe cont propriu, o înțeleg mai bine în prezent.

Protecția

La începutul șederii mele în Austria, am purtat vălul pe cap timp de patru luni, dar de îndată ce am început cursul de germană, nu am vrut să am acele priviri din partea celorlalți. De aceea am decis să o dau jos. Pur și simplu. Chiar și în Iran, am avut probleme cu vălul meu, niciodată nu l-am putut pune corect. Aici, am fost fericită să nu-l mai port. Dacă o femeie știe cum să se apere, nu mai are nevoie de văl. De ce ar trebui să-mi acopăr părul? Religia este încă importantă pentru mine și mă face să mă simt confortabil. Dar în statul Republica Islamică Iran femeile trebuie să poarte o eșarfă, deși poate că majoritatea nu doresc să o poarte. Deoarece nu sunt obligată să port o eșarfă, nu o port. Totuși, sunt o persoană religioasă: Postesc, mă rog și sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce am. Religia îmi ajută sufletul. De aceea cred că religia este frumoasă.

Bunurile

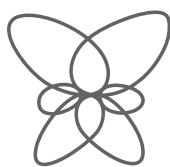
Nu mi-e dor de nimic din Iran, cu excepția mamei mele. Nu am văzut nimic acolo - nici un lac, nici o mare. În locul în care locuiam, aveam doar un imam și o moschee lângă noi. Dacă mă simțeam prost, mergeam acolo. Mi-e foarte dor de locul acela și de mama mea. În rest, nu-mi lipsește nimic. Nici nu vreau să îmi imaginez că mă voi întoarce în Iran. (...) Aici am un pașaport și pot călători cu ușurință. Nu am nevoie de nimic pentru a mă deplasa. Dacă cineva ar dori să parcurgă aceeași distanță ca de aici până la Salzburg în Iran, ar avea nevoie de permisiune, care ar fi valabilă zece zile. Aici, cu pașaportul meu, am o identitate. (...) Mă simt ca acasă. (...). Dar unii bărbați afgani sunt speriați de mine. Le este teamă că le voi spune nevestelor lor povești stupide sau că le voi ține predici despre drepturile lor în viață. (...) Visul meu de viitor este ca copiii mei să studieze la universitate și să aibă o slujbă bună. Deși nu știu dacă le-ar plăcea de fapt să urmeze această cale ...

În grup, discutați diferite caracteristici/circumstanțe și identități ale lui Zakie. Scrieți aceste caracteristici/circumstanțe în tabelul de mai jos. Care sunt identitățile care au făcut-o pe Zakie să se confrunte cu discriminarea? În ce mod? Scrieți răspunsurile în ultima coloană a tabelului.

CARACTERISTICĂ/ CIRCUMSTANȚĂ	IDENTITATEA/CARACTERISTICA/ CIRCUMSTANȚA LUI ZAKIE	DISCRIMINARE, VIAȚĂ DIFICILĂ, PREJUDECĂȚI, STEREOTIPURI
SEX/GEN		
NAȚIONALITATE		
RASĂ sau ORIGINE ETNICĂ		
LIMBA MATERNĂ		
RELIGIE sau CONVINGERE RELIGIOASĂ		
DIZABILITATE		
VĂRSTĂ		
ORIENTARE SEXUALĂ		
IDENTITATE DE GEN și EXPRIMAREA GENULUI		
STATUTUL SOCIAL		
STATUTUL ECONOMIC		
EDUCAȚIE		
<i>(scrieți caracteristica/ circumstanța aleasă de dvs.)</i>		

Dacă vă interesează poveștile altor femei, le puteți citi în colecția Poveștile ei, care este disponibilă la: https://sloga-platform.org/wp-content/uploads/2021/08/Njene-zgodbe_WEB.pdf

AT THE CROSSROAD
OF INEQUALITIES /
DISCRIMINATION

Fișa de lucru parte din e-training-ul "Discriminarea intersecțională în munca cu tinerii", elaborat de Forum za enakopraven razvoj în cooperare cu partenerii de proiect Zavod Global, Nosotras Onlus și Asociația Pro Democrația. Finanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorilor și nu reflectă în mod necesar cele ale Uniunii Europene sau ale Agenției Naționale. Uniunea Europeană și Agenția Națională nu pot fi trase la răspundere pentru acestea.